

"VII NIT BIELENCA"

HOMENATGE AL COMPOSITOR

JOAN BAPTISTA AULÍ

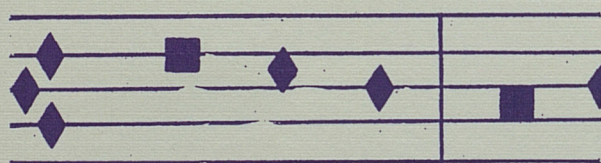
BÚGER

ILLA DE MALLORCA

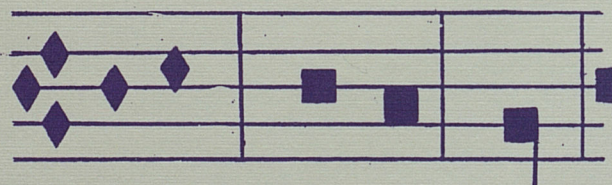
1997

HYMNUS A

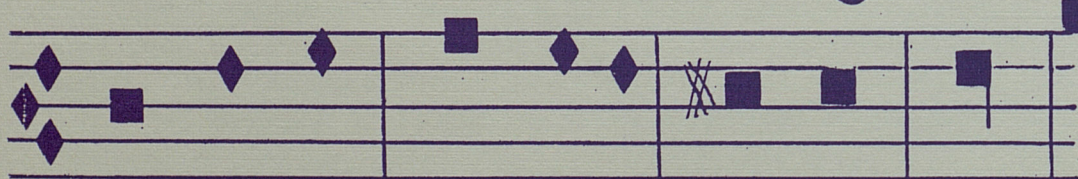
R P JOANNE AULÍ

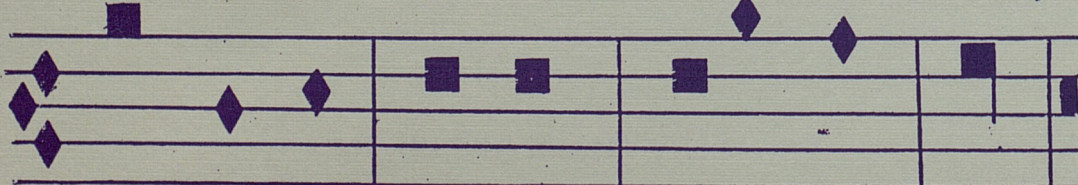
reclara eus

tos virgi num,

In tác ta Ma ter Númi nis,

Coeléstis aulæ ia nu a

La Fundació ACA/Àrea Creació Acústica, vos convida a la
“VII NIT BIELENCA” - HOMENATGE AL COMPOSITOR FELANITXER
JOAN AULÍ.

A les 20 hores trobada de tots els assistents a l'Ajuntament de Bugar, on serem rebuts pel Batle, l'Il.l Sr. D. Miquel Amengual. A continuació, la “Banda Municipal de Felanitx” dirigida pel Sr. Pascual Vicente Martinez Llopis ens oferirà un breu concert a la Plaça de Sant Pere.

Després ens dirigirem a l'Església de Sant Pere i a la seu de l'ACA on s'oferiran dos breus concerts amb obres del compositor Joan Aulí.

Presidirà l'acte la Molt Hble. Sra. Maria Antonia Munar, presidenta del CIM, també contam amb la presència l'Il.lm. Sr. D. Miquel Amengual, Batle de Bugar, l'Hble. Sr. D. Damià Pons, Conseller president de la Comissió de Cultura del CIM, l'Il.lm. Sr. Miquel Riera, Batle de Felanitx, el Sr. Pere Batle, Director General de Sa Nostra, el Sr. Andreu Ramis, Cap de Gestió Social i Cultural de Sa Nostra, el Sr. Antoni Vicens, Director del Centre Cultural de Felanitx, el Sr. D. Joan Parets, del Centre de Recerca i Documentació Historico-musical de Mallorca, el Sr. Antoni Pizà, Musicòleg i el Sr. D. Antoni Caimari, President de la Fundació ACA.

Els assistents podran adquirir el quadern i el Compact Disc de la “VII Nit Bielenca - Homenatge al compositor Joan Aulí”.

Tot esperant la vostra assistencia a l'acte, rebeu una cordial salutació

PATRONAT FUNDACIÓ ACA

Els actes que la Fundació ACA dedicarà a la figura del músic i compositor felanitxer Joan Baptista Aulí clouran les celebracions que varen tenir lloc a la nostra població al complir-se el segon centenari del seu naixement.

Joan Baptista Aulí, frare dominic exclausturat en dues ocasions, era conegut per les intervencions que la Coral de Felanitx fa anualment a les festes de Santa Margalida i Sant Agustí, interpretant la *Missa en Sol menor* que fou editada per Antoni Noguera amb aportacions econòmiques de l'Ajuntament i dotze conciutadans de Felanitx. Algunes institucions relacionades amb l'activitat musical, l'Escola de Música, l'Orfeó, duen o han duit el seu nom.

Les actuacions que s'han fet per celebrar el centenari hauran servit per aprofundir en el coneixement de la personalitat i l'obra de n'Aulí. El Centre Cultural va editar un estudi biogràfic del pianista i musicòleg Antoni Pizà, titulat *El músic Joan Aulí*, la Coral de Felanitx va oferir en concert el credo, una part pràcticament oblidada de la missa, i diverses publicacions han facilitat informació sobre una sèrie de composicions inèdites del músic.

A la Fundació ACA, a la Comissió de Cultura del CIM i a "Sa Nostra" Caixa de Balears, els devem ara la iniciativa de la gravació que presentem a la VII Nit Bielenca, un disc compacte que servirà per a difondre les obres més representatives del compositor amb interpretacions de la Coral de Felanitx i la Capella Teatina acompanyades pels organistes Mateu Oliver i Bartomeu Manresa a l'orgue de la Parroquia de Sant Miquel. En aquest orgue historic de Felanitx hi fou organista durant els darrers trenta anys de la seva vida el compositor felanitxer. També cal recalcar la participació dels rellevants interprets, Maria Victoria Lassalle, Maïa Planas, Josep Sbert i Miquel Bennàssar, els quals ens presenten un altre repertori sujestiu d'obres de Joan Aulí.

El Centre Cultural i l'Ajuntament varen acollir molt favorablement la iniciativa d'ACA, en primer lloc, perquè es tracta de divulgar l'obra d'un músic que va néixer i va viure a Felanitx, però també perquè ens sembla particularment encomiable la tasca que està realitzant la Fundació per tal de recuperar el patrimoni cultural del nostre poble, en ocasions tan desconegut i poc valorat.

Miquel Riera i Nadal

Batle de Felanitx

CONCERTS

Sala del piano - Fundació ACA Son Bielí - Búger

- Breu concert per a veu i guitarra, obres de Joan Aulí

Maia Planas, soprà • Josep Sbert, guitarra.

“Canción La Virgen de Misolongi”

“La Compasión”

“Cancion del Sepulcro”

Església de Sant Pere de Búger

- Concert d'obres corals de Joan Aulí

“CORAL DE FELANITX”

“Misa de Coro” - Kyrie, Glòria.
con acompañamiento

Mateu Oliver, orgue.

Jaume Sbert, primatxer.

Joan Antich, primatxer.

Jaume Estelrich, Director

“CAPELLA TEATINA”

“Tedeum”

“Coro a la Virgen”

Bartomeu Manresa, orgue.

Jaume Oliver, primatxer.

Catalina Puig, Directora.

-Entrada lliure-

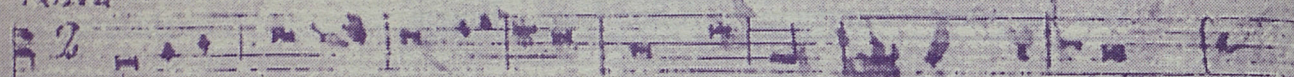
Els assistents que ho desitgin podran gaudir d'una selecció gastronòmica mallorquina, organitzat per **Art:arts** - “Naturalesa, Artesania i Gastronomia”.
Coordina el mestre xarcuter **Mateu Putxer** de sa Pobla

Preu 1.000 pts.

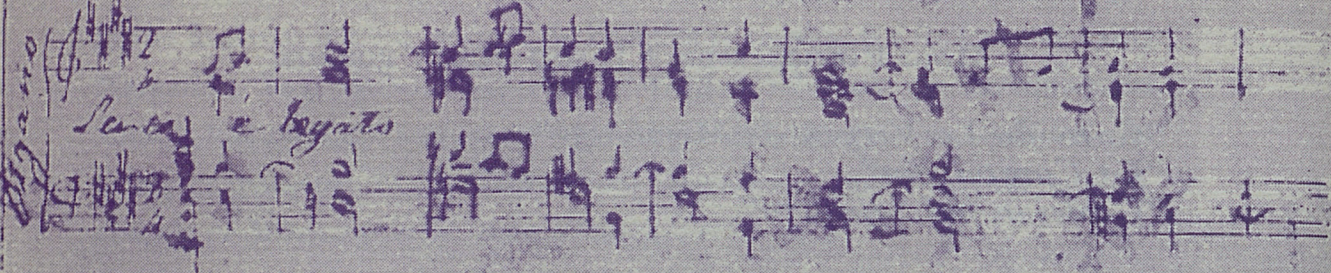
Himno de P. Aulí 1869.

Aulí Dominus.

Tona 7^a

Decora lux eternitatis, aulam Dilecti beatis

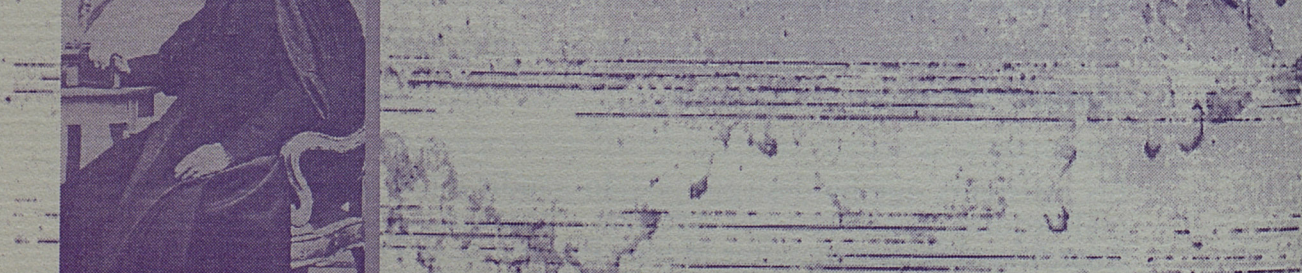
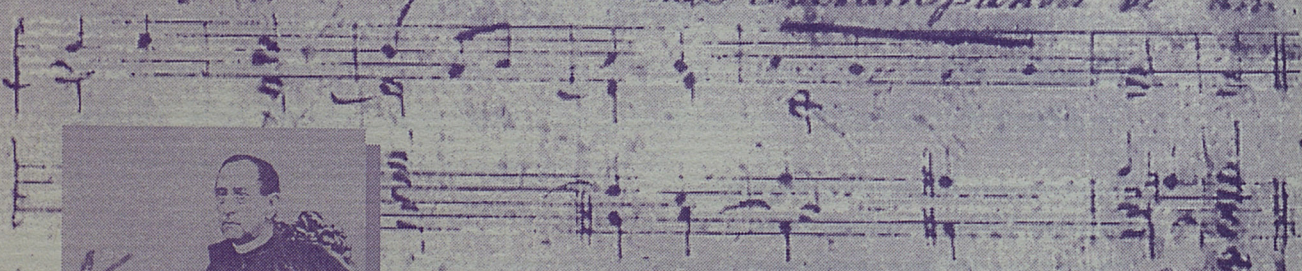
Sacra e legatio

inignam. ignibus, Apostolorum, quae coronat

Principes, et inque in astra libera pandis vi am

Partitura autògrafa del Pare Aulí, que se conserva a la Fundació Mn. Cosme Bauça.

JOAN AULÍ (1796-1869)

El 1796, any del naixement de Joan Aulí, Felanitx és una vila d'uns 7.000 habitants. L'economia del poble es basa principalment en l'agricultura, predominant el cultiu del blat i la vinya; es fabrica vi i aiguardent; hi ha molins de vent, teixidors de llana, picapedrers, ferrers i gerrers. Politicament, els efectes del Decret de Nova Planta de Felip V es deixen sentir pertot arreu: seguint el model francès, Espanya és un estat centralista i castellanitzat; Mallorca i tots els demés territoris de l'antiga Corona d'Aragó han perdut els seus privilegis jurídics i l'administració dels ajuntaments, regits abans per jurats i consellers, es fonamenta en quatre regidors i un batle. Dins l'aspecte religiós, s'acaben de fundar les Germanes de la Caritat i es construeixen nombrosos oratoris per la ruralia del terme. El Felanitx de finals del segle XVIII és un poble de recursos limitats i res no ens fa sospitar que cent anys més endavant (a finals del segle XIX) tindrà una de les economies més favorables de tota l'illa de Mallorca, es convertirà oficialment en ciutat, tindrà escoles, el seu propi banc, una línia de tren i una fàbrica de gas, el periòdic "El Felanigense" un Centre Filharmònic, una Casa de Comèdies i diversos teatres i que, a més a més, el poble haurà donat un dels músics més originals del XIX mallorquí: Joan Aulí.

Joan Aulí va néixer el 19 de desembre de 1796 "en la calle del mar, casa en fecha de publicación señalada con el nº7. Sus padres se llamaban Honorato (a) Boté y Juana Mª Caldentey, recibiendo en la sagrada fuente los nombres Juan Bautista, Antonio, José y Mariano", diu l'historiador local Cosme Bauçà. Dels seus primers anys formatius a Felanitx, el seu primer biògraf, Antoni Noguera, afirma: "Poco ó nada se sabe con respecto á quiénes fueron los primeros maestros de música de Aulí, las conjeturas que podriamos hacer carecen de fundamento sólido, y por lo mismo optamos por el silencio". Sembla que es va iniciar a la música de la mà de Mossèn Bartomeu Julià (a) Siula, organista de la parròquia de Sant Miquel a Felanitx. El 1813, quan Aulí tenia 17 anys, tocava l'orgue de l'església de Sant Miquel de Palma i pràcticament un any més tard (el 8 d'octubre de 1814) va professar de dominic en el convent de Sant Domingo de la mateixa ciutat. Durant els anys següents, tot fa pensar que Aulí tingué l'existència típica de qualsevol religiós (el culte, l'estudi...). Sembla que Aulí, a més a més de les seves obligacions normals com a religiós, també ensenyava música; així, segons una notícia recollida per Francesc Riera, devers el 1818 Aulí tenia com a mínim un alumne de música que nomia Bernat Aguiló. Entre 1820 i 1821 Miquel Tortell (1802-68) va ser deixeble d'Aulí, qui el va preparar amb èxit per les oposicions a organista de la seu de Palma.

El 28 de febrer de 1823 els religiosos foren expulsats de Mallorca i Aulí es va veure forçat a anar-se'n de l'illa i iniciar un periple que el va dur a Valencia, Alacant, La manxa i Cartagena. Aquest primer exili del compositor - n'hi hauria un altre el 1835- li va arribar en un moment crucial en la seva carrera: Aulí és encara jove i comença a gaudir d'un petit -tot i que sòlid- prestigi com a organista. El jove músic, emperò, encara no estava format de tot. L'expulsió de Mallorca degué ésser un trauma personal pel compositor, però a més va ser una interrupció en la seva formació i el seu desenvolupament.

lupament com a músic. Sabem que pel novembre del mateix any, Joan Aulí va tornar a Mallorca i altre cop es va instal·lar a la comunitat de Sant Domingo.

Quant a la seva carrera musical, Aulí devia ser ambiciós i així el 1825 se'n va anar a Madrid per ampliar estudis. L'acompanyava el cantant Domingo Guzmán (Bunyola 1797- Alaró 1846); els dos mallorquins formaren duo (orgue i veu) i tingueren un reconegut èxit com a intèrprets. A la capital espanyola regnava el monarca absolutista Ferran VII, qui -segons tots els indicis- va tenir ocasió d'escoltar les seves interpretacions organístiques a Nuestra Señora de Atocha, a Madrid. Aulí va viure a Madrid tres anys, durant els quals va acabar de formar-se com a músic i religiós (sabem que va ser estudiant o "lector" de filosofia). A més a més, va tocar l'orgue a Atocha i és lògic pensar que també feia classes de música. Segons J. Ricart Matas, a Madrid tocava el piano a cafés; aquesta passió per la música popular li duraria tota la vida.

El 1828 va començar una de les èpoques més creatives de la seva vida. Aulí ja està format com a músic: és un virtuos de l'orgue, ha viatjat i ha conegut el gran món de Madrid (la cort, Ferran VII, etc..). Inmediatament després de tornar de Madrid, Aulí s'estableix altre cop al convent de Sant Domingo, toca l'orgue, té amics músics amb els quals interpreta música de cambra i segurament també comença a compondre.

D'aquesta època tenim testimonis molt entusiastes i generosos sobre el gran prestigi del nostre compositor com a virtuos de l'orgue. Antonio Pol en el popular *De Mallorca Costumbres. Recuerdos y curiosidades* relata:

Era muy común en aquellos tiempos el escuchar las siguientes frases: **Anam a Sant Domingo a sentir l'Orgue i ses Completes**, es decir, que postergaban lo principal (ses completes) á los sonos maravillosos de aquel intrincado y difícil instrumento (..)

Durant aquests anys, a les reunions musicals a la seva cel·la del convent de Sant Domingo, sembla que s'interpretaven peces de música de cambra ("trios" i "quartet", segons Noguera) i que a vegades Aulí tocava el cel·lo. No tenim cap altra referència sobre els coneixements que Aulí tenia d'aquest instrument. Han aparegut darrerament algunes obres d'Aulí per veu i guitarra i alguns especialistes en aquest instrument afirmen que la part d'acompanyament està escrita de forma idiomàtica per algú que coneixia la guitarra a fons. Podria ser que Aulí conegués la guitarra, però també és possible que aquets arranjaments no fosin de la mà del compositor, sinó versions d'un altre músic.

El 1835, després d'aplicar-se la famosa llei de Mendizábal, les propietats dels ordres religiosos varen esser expropiades i els religiosos varen haver d'exclaustrar-se. Aulí es va secularitzar i va guanyar per oposició una plaça d'organista a Gibraltar. Per raons de salut i clima, Aulí va tornar a Mallorca. Un any després d'anar-se'n a Gibraltar, Joan Aulí tornà a Felanitx però no a retirar-de i dur una vida tranquil·la, al cap i a la fi encara era jove i estava en la seva plenitud creadora.

El període de Felanitx (1836-69) és el darrer i probablement el més fructífer de la seva vida. El compositor és l'administrador i capellà d'Ana Llodrà "propietaria de la casa a la sazón llamada **Can Vey del Recó**" segons especifica Noguera. Aulí també toca

l'orgue de la parròquia de Sant Miquel, un esplendorós instrument construït pels orgue-ners Caymari i reformat pel famós Jordi Bosch; és el mateix orgue que tocava el seu primer mestre de música, Mossèn Bartomeu Julià. El 1837 l'orgue del convent de Sant Domingo de Palma (obra també de Jordi Bosch) es va traslladar a Santanyí i segons una carta propietat de l'escriptor Bernat Vidal i Tomàs, es va oferir la plaça d'organista a Aulí. El músic felanitxer, però, va estimar-se més quedar-se al seu poble.

Devers la dècada del 40, Aulí va ser un gran animador de la vida musical i social de Felanitx. En una carta al musicòleg Felip Pedrell que va transcriure Jaume Corbera, Noguera afirma:

Organitzó allá por el año 40 con todos sus pelos y señales una verdadera orquesta y una compañía real y efectiva de òpera; exclusivamente felanigense. Hijos de Felanitx y amaestrados por Aulí eran los individuos de la orquesta, los cantantes, los coristas, los pintores escenógrafos, los libretistas, los autores, etc.etc. y hasta los asuntos del drama en muchas ocasiones tenían carácter local(..).

Certament durant aquesta època Felanitx vivia uns anys de puixança i la situació econòmica favorable repercutia en l'afició dels felanitxers per la música i els espectacles. Segons Pere Xamena, pels anys 1830-40, el músic Antoni Lluís Martorell Bennàssar (Felanitx 1785-18..?) dirigia una acadèmia filharmònica, els socis de la qual no just amenitzaven les festes del poble sinó que també col·laboren a les d'altres viles. El 1816, s'havia inaugurat una Casa de Comèdies al carrer Campet; el carrer d'en March, poc després, també tingué el seu local d'espectacles. Per la mateixa època alguns edificis públics s'utilitzaven per fer espectacles teatrals i musicals. Aquest és el cas de l'ex-convent dels Agustins i la Quartera, edifici originalment pensat pel comerç de cereals i llegums. A més a més, la Societat Centre Filharmònic Teatral s'inaugurà el 1882 (Aulí ja era mort) i tenia una capacitat per 435 persones. Aquestes dades donen una petita indicació del que podia ser la vida musical durant la darrera època d'Aulí.

El primer biògraf d'aulí (i l'única persona que va tenir accés directe als seus papers) va ser Antoni Noguera, fill d'Honorat Noguera Aulí (compositor d'un del més coneguts "vou-veri-vous") i nebot, per tant, del nostre compositor. Noguera va intentar transmetre una imatge beatificada del seu oncle i a la seva biografia va suprimir gairebé tota la informació sobre la ininterrompuda dedicació d'Aulí a la música popular (no-folklòrica), música que Noguera considerava de poca qualitat artística. En una lletra de 14 de febrer de 1889 (sempre segons la transcripció de Corbera), Noguera declara que a Felanitx s'hi nota una decadència en el gust musical "...la desmoralización, el fraude, la licencia, todo esto y mucho más les ha sido importado de Francia en magníficos vapores de gran tonelaje. ¿Y el arte? En cuanto al tradicional, al popular, ni rastro." Per "popular" i "tradicional" Noguera entén el folklore, que com a bon fill del romanticisme decimonònic, ell idealitzava. Segons Noguera, en aquella època just després de la mort d'Aulí, a Felanitx just se senten "couplets" i "canciones de Diva" (curiosament, peces musicals de les que, segons indicis clars, el seu oncle n'havia escrites tantes).

La gran producció de vi i aiguardent de finals del segle XIX (producció que tan

malament va acabar amb la famosa fil.loxera) s'exportava, efectivament, a França amb vapors. Possiblement l'increment de les comunicacions marítimes degué tenir una certa influència en els costums i en la música que circulava per Felanitx. Sigui dit de pas que l'afició dels felanitxers per la música lleugera ve d'abans dels vapors francesos. Pere Xamena a la seva **Història de Felanitx** cita un document segons el qual el 1776 (aproximadament cent anys abans de Noguera) es cantaven pels carrers "algunas tonadillas obscenas y escandalosas" (precisament amb motiu d'una visita pastoral!)

A les Actes Capitulars de la Seu de Palma, consta que el 1868 Aulí fou jurat d'oposicions a organista de la Seu. Aquesta va ser la darrera vegada que Aulí va sortir de Felanitx. Un any després, el 10 de gener del 1869, Aulí va morir d'una malaltia que en aquell temps es va diagnosticar d'hemoptisi crònica. Hi va haver funerals a la Parròquia de Felanitx i a Santa Catalina de Sena de Palma. El **Diario de Palma** donava la notícia així:

*"Remitido. Felanitx 12 enero de 1869. El día 10 del actual a las cinco de la tarde falleció el sabio profesor D. Juan Aulí Pbro. El día de ayer a las diez se le hicieron las exequias fúnebres y por la noche se depositó su cadáver en el lugar que ha de servirle de eterna morada. Al tener que describir aunque a grandes rasgos el carácter del Sr. Aulí se resiste la pluma y todo lo que se diga es poco tratando de encomiarle. Tanto en su juventud como en su vejez arrebató siempre la admiración de los que le trataron, no sólo en esta isla sino en al Corte y en otras partes del continente, contando siempre con amigos de las más altas esferas de la sociedad. Falleció a los 72 años de edad: la posteridad lo llorará y mil veces recordará las bellísimas dotes que adornaron al que hoy lloraremos todos. No recordamos haber conocido otro hombre que descollando tanto en una ciencia como él en la música, fuese tan generalmente instruído en todos los demás ramos del saber. Las bellísimas composiciones musicales que nos legó serán monumento eterno de su habilidad. No las recordaremos todas porque basta la sublime composición del **Te-Deum**. Hemos perdido el más hábil organista que hemos conocido y no hay quien llene su vacío. Cuando recordamos la melodía y la delicadeza de sus acordes y los ratos de grato solaz que nos dispensaba, una lágrima de gratitud es el único consuelo que experimentamos. Los restos de la sacra familia de Guzman han perdido un digno hermano, la iglesia un buen hijo, el sacerdocio un sabio compañero y todos uno de los más simpáticos amigos. Por eso sus honras fúnebres fueron como debían ser. Por eso los músicos de este pueblo han obsequiado a su adalid y no le han dejado hasta la última grada de la tumba; y por eso lloramos todos tan irreparablemente pérdida. Un gentío inmenso concurrió a tributarle el último obsequio: la banda de música dirigida por el Sr. Giorgis tocando piezas fúnebres acompañó el cadáver hasta el cementerio mientras la otra música cantaba el **Requiem** en la iglesia, siguiendo a ambas escogido concurso, tributando así digno agradecimiento al reconocido mérito de tan célebre profesor. Para tranquilizar a sus parientes y amigos les diremos hoy: Que confíen en que Dios habrá dado premio al que con tanto gusto contribuyó al brillo del canto religioso, y nos asociaremos al mismo tiempo a ellos, para compartir el dolor que les agobia, y suplicar por el eterno descanso del que nos apreció tanto en este mundo".*

Antoni Pizà

*Professor Adjunt de Musicologia
The City University of New York*

CRONOLOGIA

- 1796- 19 de Desembre, neix Joan Aulí, segons Bauçà "en la calle del Mar, casa en la fecha de publicación señalada con el n.º 7. Sus padres se llamaban Honorato (a) Boré y Juana Mª Caldentey recibiendo en la sagrada fuente los nombres Juan Bautista, Antonio, José y Mariano".
- Inicis musicals de la mà de Mossèn Bartomeu Julià (a) Siula.
- 1813- Organista de Sant Miquel a Palma.
- 1814- Entra als Dominics. Organista a Sant Domingo a Palma.
- 1818- Ensenya música a Bernat Aguiló
- 1820-21 Miquel Tortell és alumne d'Aulí. El 1821 Tortell aprova les oposicions a organista de la seu preparat per Aulí.
- 1823- 28 de Febrer, expulsió dels religiosos de Mallorca. Aulí és desterrat a la Península. Viatge (forçat) per València, Alacant, La Manxa i Cartagena.
- Novembre, retorn a Mallorca.
- 1825- Viatge a Madrid per ampliar estudis. Toca l'orgue a Nuestra Señora de Atocha i el piano a cafès.
- Presentat a la família reial. Ferran VII el complimenta.
- 1828- Retorn a Mallorca; viu a Sant Domingo; vida musical molt activa a Palma.
- 1835- Exclaustració de Mendizábal. Aulí se secularitza i guanya la plaça d'organista a Gibraltar.
- 1836- Retorn a Felanitx. Administrador de la Sra Llodrà. Organista a Sant Miquel. Hores de lleure dedicades a la música i l'agricultura.
- 1837- Se li ofereix la plaça d'organista de Santanyí.
- 1840- Organitza òperes i concerts a Felanitx.
- 1844- "Canciones para el mes de María".
- 1849- "Método de Canto Llano".
- 1865- "Himne de Sant Pere".
- 1868- Viatge a Palma per jurat d'oposicions d'orgue a la Seu.
- 1869- Composició d'"Stabat Mater"
- 10 de gener, mor víctima d'una hemoptisi crònica.

LA PRODUCCIÓ MUSICAL I DIDÀCTICA DE JOAN AULÍ.

per **Xavier Carbonell**

1. INTRODUCCIÓ.

De la primera meitat del segle XIX, Joan Aulí és el compositor més conegut, el més citat i l'únic que ha entrat en els exclusius i selectes límits dels més grans i internacionals diccionaris musicals. Tot i que fou un músic ben conegut i apreciat en el marc cultural coetani de Mallorca, la seva fama va créixer postumament al redós de cinc fets encadenats:

1.-Edició, en el 1887, a Palma de la "Misa de Coro" a cura del compositor Antoni Noguera.

2.-Article no signat publicat el 30 de Juliol de 1890 a la revista de gran difusió "Ilustración musical hispano americana" (Barcelona, Vol. III/61, pp. 297-98).

3.-Article sobre Aulí del "Diccionario Biográfico y Bibliográfico" a cura de Felip Pedrell, publicat a Barcelona entre 1894 i 1897. De fet, encara que no està signat podem comprovar que l'autor és Antoni Noguera ja que reproduïx uns quants paràgrafs de la biografia inclosa en l'edició de la "Misa de Coro".

4.-Aulí és citat per José subirá a la "Historia de la música española e hispano-americana" editada a Barcelona en el 1953, text basat en l'article ja citat de la "Ilustración musical hispano americana".

5.-J.B. Trend signa un article biogràfic sobre Aulí en el londinenc "The New Grove Dictionary of Music and Musicians".

Fins a l'edició del treball "el músic Joan Aulí", elaborat per Antoni Pizà Prohens, totes les cites, articles i referències anteriorment publicades (aquí o a fora) sobre el compositor felanitxer pauen sempre en la breu biografia que acompanya a la "Misa de Coro" realitzada per Antoni Noguera. Aquesta primera edició -i, per ara, lamentablement única- d'una obra de l'Aulí va significar l'entronització històrica del nostre compositor alhora que ha perpetuat, quasi fins a la fosilització, el coneixement i valor crític que sobre la seva obra va publicar el primer biògraf.

L'estudi d'En Antoni Pizà ha estat un primer i determinant pas per sortir d'una còmoda inèrcia, potser fruit del desinterès tan nostrat envers els prohoms de la cultura i també, no podem oblidar-ho, a l'absència gairebé total d'investigació musicològica en aquests redols insulars. Ha estat, doncs, l'acurat i, fins i tot, provocador treball d'En Pizà la guspira que ha encès el neguit de qui signa aquestes ratlles per a conèixer millor l'univers compositiu del gran músic vuit-centista de Felanitx. Així, dins el marc preparador de la VII Nit Bielenca hem intentat, amb la finalitat de facilitar l'estudi de la producció del compositor

Aulí, elaborar un nou i més complert catàleg de la seva obra.

- 2 Pizà recull sintèticament en el seu treball totes les cites publicades fins aleshores. D'aquí que el catàleg que corona aital estudi ha estat el llistat més complet. Aquest catàleg a estat aconseguit com a resultat d'una suma de dades i llistats anteriors -Noguera (cartes a Pedrell i Biografia), Cosme Bauzà, Miquel Bordoy, Subirá, Trend, Mitjana, etc. -.

En el catàleg Pizà hi trobem citades 27 obres. Malauradament 18 resten només en la memòria de les cites, és a dir, les partitures estaven o estan perdudes. Aquest fet, tot i que no en la mateixa proporció, ja fou observat i valorat per A. Noguera. Així en una de les cartes dirigides al mestre Felip Pedrell, diu: ... "Nada más difícil que formar un catálogo aproximado de sus composiciones. Es menester tener una idea de su idiosincrasia para creer lo que de él refieren las personas que lo sobrevivieron y habían sido sus amigos y allegados. Aulí componía para sus amigos y no firmaba sino raras veces sus composiciones. Entregaba los originales autógrafos sí salían correctos y sin borrones; de lo contrario sacaba él mismo una copia en limpio y rasgaba después los borradores, resultando de todo esto que ante los manuscritos legados a sus herederos sus composiciones figuran en número insignificante" (13 d'Octubre de 1888). No entenem massa el retrat entre escadallitzat i sorprès que manifesta el compositor Noguera, ja que l'hàbit de desentendrer de la pròpia obra fou un tret generalitzat en les costums dels compositors coetanis al mestre dominic, tan en el mon hispànic com en el univers de la cultura local. De fet les idees trascendentalistes, sacralitzadores de l'obra artística i enaltidores d'una supervivència metahistòrica tan pròpies del romanticisme centre-europeu, no havien encara arrelat per aquests redols en els anys centrals d'aquell segle. La perdua d'obres constatada ja en temps d'en Noguera podria tenir endemés altres causes originades en la pròpia trajectoria biogràfica, no hem d'oblidar l'experiència traumàtica de la doble exclaustació i els conseqüents exilis. Probablement la desamortització del 1835 va ser la causa de que s'extraviessin moltes de les seves primeres obres ja que, de fet, el catàleg que ara coneixem és furi i testimoni de la seva creativitat desenvolupada en els darrers trenta-tres anys de la seva vida. De fet les poques obres datades pertanyen totes a aquesta etapa: "Canciones para el Mes de Maria" del 1844; "Mètode de Canto Llano" del 1849; "Himno a S. Pedro" del 1865; i el "Stabat Mater" del 1868.

- 3.1 Les recerques que hem duit a terme en aquests darrers onze mesos tot comptant amb la imprescindible ajuda, col·laboració i consell d'en Antoni Pizà, han estat, gràcies potser també a la bona sort, ben fructíferes. Així hem pogut localitzar alguna composició desconeguda de caire religiós, alhora que per primer cop des de les investigacions del compositor Noguera, hem pogut aproximar-nos objectivament a alguns dels testimonis fins ara extraviats de la producció musical profana. Les noves descobertes i troballes ens permeten configurar un

catàleg més àmpli i ens mouen a pensar que encara hi ha molta feina a fer per arribar a un coneixement exhaustiu de les creacions i pensament artístic del Pare Aulí. De segur que a mesura que es vagin catalogant i estudiant els fons arxivístics mallorquins tant rics en continguts documentals del segle XIX, el catàleg de la producció del compositor Aulí creixerà en quantitat d'obres i podran ser aclarides moltes dades que avui son confuses i fragilment escadusseres.

Seguidament desgranarem un catàleg actualitzat i comentat, llista d'obres que hem agrupat en tres blocs: música religiosa, música profana i mètodes didàctics.

3.2 MUSICA RELIGIOSA

3.2.1 COMPOSICIONS ORGANÍSTIQUES

Apart de la brillant introducció instrumental del Stabat Mater, fragment que presenta una certa autonomia respecte al reste de la composició i que estudiarem en el seu moment, desconexem absolutament cap mostra d'una producció que de segur va existir. Aulí adquirí gran fama com a organista. Les seves actuacions van impressionar tant als oients de fora -Madrid, Gibraltar- com de Mallorca. És excepcional el testimoni vibrant d'una "actuació" del Pare Aulí al Convent de Sant Domingo que ens llegà Antoni Pol: "Aulí y su órgano se entendían formando un solo cuerpo cantando sus almas al unísono. Los severos intermedios que desarrollaba el P. Aulí, eran de alta inspiración acabando siempre en juguetonas variaciones, amplios acordes tonales de las trompetas de aquel Órgano, hacían imposible la desafinación del coro; pues arrastrando a los caladores i rezagados, llevábalos, cual poderoso imán, a su tonalidad. Las combinaciones que hacía con el órgano menor (sa cadireta) eran sublimes: diálogos de melodías armonizadas á veces con frases distintas, otras quejumbrosas con imitaciones de religiosa placidez, y á veces, risueños ritmos con notas resbaladizas; torrentes de voces metálicas y duras del lleno de aquel nítido instrumento-Rey, parecían empeñada y tenaz lucha entre aquel nítido fugado, que repercutiendo en la anchurosa bóveda de Santo Domingo, iba perdiéndose en débiles resonancias". És probable que Aulí fos un bon improvisador a l'orgue, però el testimoni aportat per Noguera sobre l'existència de dues col·leccions de Salmòdia, és a dir, de petits versos i interludis ("dos salmondia o juegos de versos incompletas") ens confirma que Aulí sí fou un compositor d'obres organístiques. De fet si es molestava per anotar i recopilar unes modestes composicions com els jocs de versos, de ben segur que va crear obres de més relleu. Estem convençuts que troballes futures confirmaran aquesta idea.

3.2.2 TE DEUM

Aquesta composició va adquirir una gran fama en el temps del propi Aulí. Així ho confirma la nota necrològica firmada per A.P. i B. del 15 de Gener del 1869 on cita potser com a obra cimera “la sublime composición del Te-Deum”. Noguera el valora amb el lacònic adjectiu de “Soberbio !”.

S'han conservat còpies del Te Deum elaborades manualment en el darrer terç del segle XIX al Convent de Sant Felip Neri de Palma i a l'Arxiu de la Parròquia de Sant Miquel de Felanitx. El Te Deum està escrit per a cor a una veu amb acompanyament d'orgue. La grafia de la part vocal està feta amb notació quadrada pròpia del Cant Pla. L'escriptura de l'acompanyament mostra en contrast una notació moderna.

Les dues partitures citades no inclouen els interludis organístics tot deixant la seva realització al criteri de l'organista, llibertat emperò emmarcada per unes precises indicacions (per exemple: “Verso en sol menor, concluyendo en fa; y después sigue como al principio tres veces hasta el verso”). La línia temàtica de la part vocal està treballada dins d'una forta austeritat, però la seva capacitat de variació, els moviments tonals i els girs intervàlics generen un discurs ple de força i majestuositat sempre recolzada en la brillant homofonia harmònica de l'acompanyament.

La configuració de la peça i l'ús de la grafia cuadrada poden suggerir-nos enganyosament que el Te Deum és una obra neo-gregoriana. L'anàlisi i l'audició, no obstant, ens revelen un món lingüístic i estètic plenament romàntic on s'hi conjuguen tradició, influències italianes operístiques i una potent i imaginativa personalitat creativa.

3.2.3 STABAT MATER

Noguera fou el primer estudiós que va documentar el Stabat Mater. El va descriure valorativament amb aquets mots: “incompleto con un buen preludio”.

Ara per ara només hem pogut localitzar les seves partitures manuscrites als arxius de Felanitx (parroquial i de Sant Felip Neri de Ciutat. Certament en cap dels exemplars i, tal com digué Noguera, trobem una versió sencera ja que hi falten alguns versos i segurament un Amen final.

La composició està pensada a una veu “a Solo o Coro” amb acompanyament organístic. Tota la composició està centrada en el senzill discurs melòdic del cant, línia temàtica que alhora presenta múltiples variacions motíviques que generen des de la simplicitat una dolça riquesa temàtica.

L'acompanyament organístic està configurat essencialment per harmonies homofòniques i els petits detalls instrumentals (octavacions, silencis, arpegis, jocs de densitats, etc.) dinamitzen i enriqueixen la seva textura.

S'ha conservat a Felanitx un exemplar manuscrit de la introducció instrumental-organística. A la pàgina de portada d'aquest document hi trobem la data de 1868. Aquest preludi per a orgue sol du el mot encapçalador d'Andante i mostra una faigó estilística i compositiva molt independent respecte al reste de l'obra. Tot ell està elaborat cercant la brillantor i un cert efectisme virtuosístic.

3.2.4 HIMNES

Dins del corpus creatiu del mestre Aulí estan documentats cinc Himnes dels que ens han arribat les partitures de quatre:

I- "Himno de S. Pedro"

Documentat per dos manuscrits conservats a Felanitx, un a l'Arxiu Parroquial i l'altre a la Fundació Mn. Cosme Bauzà. El primer presenta exclusivament la part vocal escrita amb una àmplia i bella grafia quadrada. El segon manuscrit ha estat atribuït tradicionalment a la pròpia ma del seu compositor i exhibeix la data de 1865 (potser 1864). En aquest darrer document s'hi inclou també l'acompanyament organístic.

Incipit textual: "Decora lux Aeternitatis".

II- "Hymnus a Sancte Joannes"

Només coneixem una còpia moderna amb una part vocal a una sola veu sense acompanyament instrumental.

Incipit: "Ut queant laxis".

III- Himne a la Mare de Déu

Partitura conservada en un dels llibres de cor de la Parròquia de Sant Miquel de Felanitx. El Himne està escrit per a una única veu coral sense acompanyament. En el manuscrit estudiat la grafia és quadrada i està realitzada d'una manera pulcra i clara.

Incipit: "Preclara custos virginum".

IV- Himne a la Immaculada Concepció

Conservat en un dels llibres de cor de la Parròquia de Sant Miquel de Felanitx.

Incipit: "O gloriosa virginum".

V- Himne a la Beata Catalina Thomàs

No l'hem pogut localitzar. Està citat en el catàleg Pizà.

3.2.5 MISSES

Avui coneixem l'existència de tres misses creades pel Pare Aulí, una d'elles emperò resta perduda:

I- “Misa canto llano en sol”

L'única partitura que per ara hem pogut documentar està conservada a l'Arxiu Parroquial de Felanitx. Lamentablement només es conserva la part de l'acompanyament organístic. És segur que la composició estava pensada a una única veu coral i orgue i creiem que tot i l'estat actual de l'únic document conservat, podria interpretar-se perfectament prenent com a cant la veu superior de l'harmonia. Malauradament, també la partitura conservada li falten algunes parts.

La “Misa de canto llano” mostra un perfil molt semblant a la famosa i coneguda Missa “de Coro”.

Tot i el títol i l'aire auster que és generalitzat, l'obra en tots els aspectes està ben lluny de la monodia gregoriana. No la podem ni tan sols qualificar com a cant pla decadent.

II- “Misa del S.S. Sacramento”

No localitzada. Està citada per en Pizà en el seu catàleg.

III- “Misa de Coro con acompañamiento”

Gràcies a l'edició d'aquesta obra en el 1887 es servà per al futur la memòria del compositor felanitxer i es va estendre la seva fama més enllà de Mallorca.

D'aquesta composició que a vegades trobem titulada com a Missa en Sol menor o fins i tot igualment com la primera missa citada, com a “Misa de Canto Llano” n'hem trobat nombroses còpies manuscrites de les que potser algunes son anteriors a l'edició d'en Noguera (Arxiu Parroquial de Sant Bartomeu de Sòller; Sant Felip Neri). Ignorem si la seva difusió per terres de Mallorca és anterior o posterior a la publicació. Sigui com sigui, la “Misa de Coro” adquirí una fama pregonada (per la facilitat de muntatge i interpretació) i el seu cant litúrgic ha esdevingut tradicional i signe identificador de certes festes locals rellevants (Felanitx, Pollença).

Segons el compositor A. Noguera, de l'acompanyament que realça i recolza la veu única del cor “el autor no dejó más que ligeras indicaciones en el acompañamiento, las cuales han sido aprovechadas y aparecen en la edición sin enmienda, y por último que el resto del acompañamiento, las cuales han sido aprovechadas y aparecen en la edición sin enmienda, y por último que el resto del acompañamiento lo puse yo (aún conceptuándome insuficiente) harto de oír sandeces a los organistas de esta tierra” (carta a Pedrell, 17 de Setembre de 1888). Desconeixem els originals sobre els que Noguera va bastir el seu acompanyament organístic, però podem elogiar la finura del seu treball on hi aconsegueix uns resultats molt propers per l'austeritat, la textura i l'estil harmònic als acompanyaments que ens han arribat del propi Aulí (Stabat Mater, Himne de Sant Pere, Missa “de Canto Llano en Sol”).

3.2.6 “CANCIONES PARA EL MES DE MARIA”

D'aquesta peça escrita per a Cor de Tiples, 2 Tiples solistes i acompanyament d'orgue només s'ha conservat una partitura a l'Arxiu Parroquial de Felanitx, document que presenta la data de 1884. Malauradament la composició s'ha conservat incompleta ja que hi falten algunes de les parts.

L'estil compositiu és menys auster si el comparem amb les altres peces que hem descrit. En aquest cas ens trobem clarament enfront d'una obra on l'influència italiana del bel canto i del darrer classicisme ho impregna tot.

La composició està organitzada com una cadena de cànctics: “Venid y vamos todos”; “De nuevo aquí”; “No nos dejes”; i un doble “Padre Nuestro-Ave Maria-Gloria”.

3.2.7 “CORO A LA VIRGEN MARIA”

El “Coro a la Virgen” és una de les poques obres vocals polifòniques del nostre autor. La seva configuració ens presenta a un conjunt vocal format per quatre veus, concretament per a Tiples 1, Tiples 2, Tenors i Baixos més un acompanyament organístic. La part instrumental en la versió que ens ha arribat és una reconstrucció elaborada per En Bartomeu Manresa i Servera.

Tot i l'aparent simplicitat en el discurs textual generalitzadament homofònic, el resultat sonor és d'una gran bellesa i força, aconseguida des d'unes fermes i gràcils línies molldiques, pels jocs de densitats, pels diàlegs entre veus i pels variats procediments acòrdics i de modulació tonal.

3.2.8 “AL CALVARIO. MOTETE A VOCES CON ACOMPAÑAMIENTO DE ORQUESTA”

És estrany que aquesta composició no hagi atret fins ara l'atenció dels estudiosos. De fet ha estat localitzada no fa molt per A. Pizà i Pere Xamena a l'Arxiu Parroquial de Felanitx. El manuscrit serva una partitura general i també, per separat, les partícels de les diverses veus i instruments a excepció de les del contrabaix i de l'orgue o harmònim.

L'obra està construïda per a un conjunt vocal format per Tenor solista, Tenors, “Chor de Tiples” (sic!) i Baixos. L'orquestra és de petites dimensions: violins primers, violins segons, violoncel, contrabaix i part d'harmònim obligada. D'aquesta agrupació instrumental sorprèn l'absència de violes, fet que podem interpretar com una adaptació a una condicionadora escassetat d'instruments en el moment de ser escrit el motet o, potser també per la continuïtat o pervivència d'un concepte d'orquestra característic en la música hispànica del segle XVIII però ja anacrònic en els anys centrals de la centúria passada.

El Motet està treballat tot alternant com en un diàleg els tutris vocals amb els

solos del Tenor. Els bocins corals mostren un tractament absolutament homofònic en contrast amb la part orquestral acompanyant que és rica i variada en textures i articulacions rítmiques.

L'estil general que és un poc "operístic" està impregnat d'un gust tardo-clàssic, un poc rossinià.

3.2.9 "RESERVES"

Composicions citades per Pizà en el seu catàleg i que, ara per ara, no han estat localitzades. Probablement aquestes composicions destinades a celebracions pietoses quasi litúrgiques, tindrien unes característiques semblants a les Reserves fetes per autors coetanis com Salvador Ferrer, Juan de la Cruz Font, J. Alcover entre altres, és a dir, que serien composicions per a diverses veus solistes i acompanyament orquestral.

3.2.10 "ROSARIS"

Noguera esmenta a dos "Rosaris", lamentablement ara els hem de considerar perduts.

Similarment a les "Reserves", si Aulí va elaborarlos amb unes característiques similars als que foren creats pels compositors mallorquins contemporanis, ambdós "Rosaris" presentarien una formació per a veus solistes, potser un cor i un acompanyament de caire orquestral.

3.2.11 "PARENOSTRES I AVEMARIES"

També foren citats per Noguera i ara igualment perduts.

No creiem que aquets Parenostres i Avemaries fosin obres independents entre si, ja que generalment formen una unitat. Les característiques d'aquesta casta de composicions tant abundoses en la producció musical mallorquina del segle XIX són: formacions per a diverses veus solistes, possible cor i un acompanyament que tant pot ser organístic com orquestral.

3.2.12 "NADALES"

Composicions no localitzades citades en el catàleg Pizà. Deduïm que poden tractar-se de "Villancicos" amb temàtica nadalenca i compostos per a diverses veus solistes, amb o sense cor i acompanyament instrumental. Aquesta mena de composicions van ser pregonament estimades pels compositors hispànics del barroc, pràctica compositiva que perdurà en molts indrets durant tot el segle XVIII i que a Mallorca, segons les nostres recerques, va continuar fins ben avançada la passada centúria.

3.2.13 "GOIGS"

Citats per Pizà i també perduts. Aquets cànctics tan arrelats a les terres de parla catalana i d'orígens remots, generalment a la Mallorca del segon terç del segle XIX eren elaborats amb una formació per a diverses veus, amb o sense cor i acompanyament instrumental.

3.3 "LA MUSICA PROFANA"

3.3.1 "OBRES PER A PIANO"

I- RIGODONS

Citats per Pizà però avui sense localitzar.

II- PASODOBLE

Citat en el catàleg d'en Pizà.

En el Diccionari de Compositors Mallorquins de Joan Parets i altres la cita està en plural.

III- VARIACIONS EN SI BEMOLL

Obra lamentablement perduda que és citada per Pizà.

IV- "VALZE"

La sort ens va afavorir al localitzar a l'Arxiu de Música Històrica de Sant Felip Neri de Ciutat. El vals forma part d'una plagueta de música de tecla fixxada amb la Signatura 65-13. Aital col.lecció presenta una inscripció de propietat a la protada que diu: "es de Antonio Tomas Pbro. Benf.". El contingut de la plagueta està format per un conjunt de peces un poc heterogení:

-a.d."Batalla de Parague"

-Pleyel, Andante

-Pleyel (?), Sonata

-Miquel Tortell, "Sonata muy gustosa"

-F.A.A., "Valze"

-Aulí, "Valze"

Aquest contingut musical ens situa cronològicament en el primer terç del segle XIX. Segurament el "Valze" que "es de Aulí" fou escrit anteriorment a la desamortització de 1835.

El "Valze" és una obreta de petites dimensions construïda tant formalment com estilísticament gairebé com un minuet. Des del punt de vista estètic fou elaborat per un pensament sonor que no havia sortit del tot del darrer classicisme.

3.3.2 TEATRE LÍRIC

Antoni Noguera cita diverses vegades unes obres ara perdudes que per la seva excepcionalitat i singularitat han estat posteriorment incloses en la majoria de llistats i catàlegs d'obres del Pare Aulí.

Aquestes composicions estan sens dubte relacionades amb l'activisme cultural que va desenvolupar Aulí a Felanitx en els anys quaranta del seu segle. Sembla que en aquells anys va organitzar una orquestra (probablement una formació instrumental com la que presenta el motet "Al Calvario") i una veritable i completa companyia d'òpera. Seria doncs per aquets conjunts musicals per a qui estarien destinades les seves quatre produccions de teatre líric:

I- "LA DONCELLA DE MISOLONGI"

Aquesta peça perduda va ser classificada per Noguera com a "semi-òpera bufa" i en un altre lloc com a sarsuela. Desconeixem qui fou l'autor del llibret però no es pot descartar que ho fos el mateix Aulí. L'argument podem intuir-lo com a intensament romàntic. Pensem que Misolongi o Missoulonghi és la ciutat grega que acollí el cor de Lord Byron.

L'estil de la composició deuria estar marcat per les modes operístiques italianes d'aleshores, especialment per les òperes de Rossini segons ens dona a entendre el següent comentari d'en Noguera: "entre los números de la ópera de Aulí La Doncella de Misolongi los hay que, salvo algunas incorrecciones, pasarían perfectamente por felicísimas inspiraciones del Cisne de Pésaro, tanto en la esencia como en la forma".

II- "NORMA"

Obra també citada per Noguera en la biografia, composició que qualifica també de semi-òpera o sarsuela. Norma també està perduda i podem intuir els seus trets argumentals per paral·lelisme.

III- "EL SEPULTERO"

Composició lírica igualment perduda. Noguera la descriu com una "tragedia lírica en un acto (todo esto en estilo rossiniano anticuado)".

Desconeixem els perfils argumentals del llibret.

IV- "GRECIA"

Noguera va conèixer aquesta peça lírica ara perduda d'una forma ja fragmentària. La descriu com uns "fragmentos de otra opereta que no pueden aprovecharse".

3.3.3 ÀRIES PER A VEU I GUITARRA

Poc després de l'estiu passat Antoni Pizà ens va fer arribar unes partitures que

potser podien relacionar-se amb les “òperes” del Pare Aulí. Aquells documents musicals havien estat localitzats a l'Arxiu Parroquial de Felanitx i conteni- en dues àries escrites sense cap indicació d'autoria escrites per a veu solista amb acompanyament de guitarra. El títol d'una d'elles “El Sepulcro” fou el fet que motivà d'establir una relació amb les obres líriques perdudes del Pare Aulí, concretament amb l'”òpera” ressenyalada “El Sepulturero”. En aquells moments, emperò, apart del títol i d'una cronologia dels documents situable en la meitat del segle XIX, no era possible establir més vincles.

Uns mesos més tard varem localitzar una partitura inacabada a l'Arxiu de Sant Felip Neri que també contenia la música d'una de les dues àries, concretament i altre vegada “El Sepulcro”.

La confirmació d'un vincle més segur entre les àries esmentades amb el món compositiu d'En Aulí el trobarem casualment en una visita recent a l'arxiu felanitxer. La sort ens afavorí altra volta al descobrir entre unes peces per a veu i guitarra anònimes, una partitura que contenia tres àries molt semblants a les dues que ja coneixiem i que indubtablement havien estat copiades per una mateixa mà havien format part d'una mateixa plagueta o quadern. Entre els seus diversos títols hi destaca “La Virgen de Misolongi”. Amb aquest encapçalament podem afirmar que aïtal peça és un arranjament d'una de les àries de l'”òpera” “La doncella de Misolongi” citada per Noguera. De retop podem deduir sense massa risc d'error, que les altres àries, tant idèntiques en l'estil, el llenguatge compositiu, la reducció instrumental i la grafia, són fragments també de la mateixa o de les altres “òperes” del nostre compositor.

Les cinc àries mostren una faïço formal quasi idèntica i els arranjaments per guitarra (reduccions d'orquestra a guitarra) estan realitzats amb habilitat. Qui va realitzar l'adaptació instrumental per guitarra de sis cordes, coneixia perfectament aquest instrument, les seves possibilitats i la seva tècnica. No seria gens estrany que fos al mateix Aulí qui realitzés els arranjaments. Tot i que no tenim cap notícia de que ell toqués la guitarra, és un fet que no seria gens estrany en el context mallorquí musical dels anys centrals del segle XIX.

Els cinc arranjaments varen ser realitzats segurament per a un ús i fruïció domèstic rememorador en la intimitat dels moments àlgids d'uns espectacles lírics, brillants i públics.

Pasem a detallar les cinc àries-arranjaments localitzades a Felanitx:

I- “CANCIÓN DE LA VIRGEN DE MISOLONGI”

Incipit: “A tus pies virgen bella”.

II- “CANCIÓN PARA VIHUELA”

Incipit: “Quien las penas de amor”.

III- SENSE TITOL

Incipit: “ Con su voz un suspiro “

IV- LA COMPASION

Incipit: “Pasan días mi amor”.

V - “ CANCIÓN DEL SEPULCRO “

Incipit: “Yo del amor desgraciada”.

La versió de Felanitx està bastida en la tonalitat de Do major, contrariament la partitura de Sant Felip Neri està en Fa major i, apart de no estar acabada de copiar presenta algunes diferències com l'absència d'una introducció instrumental i en el disseny en les coloratures melismàtiques.

El document de Sant Felip Neri conté una segona ària igualment no acabada de copiar. Les característiques formals i estilístiques són similars a les altres àries esmentades i quasi podem afirmar per la grafia que el manuscrit de Palma va ser elaborat per una mateixa mà que el de Felanitx. Aquets fets ens motiven a incloure aquesta sexta ària en el llistat procedent tot considerant-la hipotèticament com a obra atribuïble a Aulí.

VI- “EL ABECEDARIO”

“para el uso de Dña. Catalinela Vivis”

Incipit: “Desde que te ví”.

3.3.4 OBRES DIDÀCTIQUES

Coneixem l'existència de diverses obres destinades a l'educació i a l'aprenentatge de la música. Malauradament el coneixement es redueix a cites ja que en aquets moments resten perdudes o no localitzables:

I- EXERCICIS PER A PIANO

Citats en el catàleg Pizà.

II- EXERCICIS DE SOLFEIG

Citats en el catàleg Pizà.

III- BREVE MÉTODO TEÓRICO PRÁCTICO DE CANTO LLANO”

Manuscrit datat en el 1849 i citat per J. Cerdà y J. Maimó.

CATÀLEG D'OBRES

EDITADES

MISSA DE CORO

Edició a cura d'Antoni Noguera.
Palma, 1887

SENSE EDITAR

MÚSICA RELIGIOSA

- Salmodia 1, n.l.
- Salmodia 2, n.l.
- Te Deum
- Stabat Mater, 1868, inc.
- Himno de S. Pedro, 1865
- Hymnus a Sancte Joannes
- Himne a la Mare de Déu
- Himne a la Immaculada Concepció
- Himne a la Beata Catalina Thomàs, n.l.
- Misa de canto llano en el sol, inc.
- Misa del S.S Sacramento, n.l.
- Canciones para el Mes de Maria, 1844, inc.
- Coro a la Virgen Maria
- Al Calvario - Motete a voces con acompañamiento de orquesta
- Reserves, n.l.
- Rosaris, n.l.
- Parenostres i Avemaries, n.l.
- Nadales, n.l.
- Goigs, n.l.

MÚSICA PROFANA

OBRES PER A PIANO

- Rigodons, n.l.
- Pasodoble, n.l.
- Variacions en SI bemoll, n.l.
- Valze, cerca 1825

TEATRE LÍRIC

- La doncella de Misolongi, n.l.
- Norma, n.l.
- El sepultero, n.l.
- Grecia, n.l.

ÁRIES PER A VEU I GUITARRA

- Canción de la virgen de Misolongi
- Canción para Vihuela
- Sense títol
- La compasión
- Canción del Sepulcro (dues versions)
- El abecedario, inc.

OBRES DIDÀCTIQUES

- Exercicis per a piano, n.l.
- Exercicis de solfeig, n.l.
- Breve método teorico práctico de canto llano, 1849, n.l.

* *n.l. no localitzada*

* *inc. incompleta*

BIBLIOGRAFIA

ANÒNIM

ILUSTRACIÓN MUSICAL HISPANO AMERICANA.

Barcelona, 30 de Juliol de 1890, VOL. III/61, pp. 297-98.

EL P. AULÍ "EL SANTÍSSIMO ROSARIO"

vol. VII, 1892, pp. 373-77.

EL P. JUAN AULÍ (MALLORCA Y SUS HOMBRES)

Correo de Mallorca

19.4.1947 p. 7.

L'HOMENATGE AL PARE AULÍ, Felanitx nº 3027 25.1.97, p. 3

A.P. Y B.

Necrologia. El Diario de Palma, nº11, 15 de Gener de 1869.

BAUÇA, COSME

JUAN BTA. AULÍ

Historia de Felanitx. Felanitx, 1922, pp. 263-74.

BORDOY, MIQUEL

AULÍ (JUAN)

Varones ilustres felanigenses.

Felanitx, 1908, pp. 12-16.

CARBONELL, XAVIER.

DESCRIPCIÓN DE L'ARXIU DE MÚSICA HISTÓRICA DE LA CONGREGACIÓN DE L'ORATORI DE SANT FELIP NERI DE PALMA

Guardat als arxius de la Capella Oratoriana.

50 ANYS DE MÚSICA CORAL (1947-1997) Capella Oratoriana. Palma 1997, Ed. Capella Oratoriana pp. 49 i 63.

ANDREU TORRENS: UNA FIGURA DEL ROMANTICISME MALLORQUÍ.

VI Nit Bielenca - Homenatge al compositor Andreu Torrens. Búger 1996, Ed. Fundació ACA p. 8.

CERDÀ J./ MAIMÓ, J.

ENSAYO DE BIBLIOGRAFÍA FELANIGENSE.

Felanitx 1949, Ed. Ramon Lull, p. 39.

CORBERA I POU, JAUME

ANTONI NOGUERA PARLA DEL P. AULÍ

Felanitx, 5 de juliol de 1975, p. 5.

ESTELRICH I MASSUTÍ, PERE.

LA MISSA EN SOL MENOR DEL PARE AULÍ

Programa de festes de Felanitx, 1982.

GÓMEZ AMAT, CARLOS

HISTORIA DE LA MÚSICA ESPAÑOLA, 4: SIGLO XIX

Madrid, 1985, 227, 271 i 300.

HONEGGER, MARC

DICCIONARIO DE LA MÚSICA

Los hombres y sus obras. Madrid, 1988, Ed. Labor, p. 44.

JUAN MESTRE, RAFEL.

LOS ORGANOS DE LLUC

Capvuitada de Pasqua,

Vol II, Búger 1996, Ed. Fundació ACA, pp. 90-91.

LLABRÉS BERNAL, JUAN
NOTICIAS Y RELACIONES HISTÓRI-
CAS DE MALLORCA, S. XIX, vol. IV.
Palma, 1966, pp.615-17.

MITJANA, RAFAEL
HISTORIA DE LA MÚSICA EN
ESPAÑA (ARTE RELIGIOSO Y ARTE
PROFANO)
Edició a cura de Antonio Alvarez
Cañibano.
Madrid, 1993, pp.382 i 399.

NOGUERA, ANTONI
"JUAN AULÍ"
Ensayos de crítica musical.
Palma 1908, pp. 291-95.

PARETS I SERRA, JOAN.
JOAN BAPTISTA AULÍ I
CALDENTY
Diccionari de compositors mallorquins
(segles XV-XIX). Palma, 1987, p. 25.

PARETS, JOAN/MASSOT, BIEL.
JOAN AULÍ I JOSEP GUZMAN, DOS
MÚSICS DOMINICS EXCLAISTRATS
Programa de festes de Felanitx.
Felanitx, 1996.

PARETS, JOAN/MASSOT, BIEL/
ESTELRICH, PERE. MN. MIQUEL
TORTELL I SIMÓ
APROXIMACIÓ BIOGRÀFICA
III Nit Bielenca - Homenatge al compo-
sitor Miquel Tortell. Búger, 1993, Ed.
Fundació ACA, p. 8.

PEÑA, ANTONIO MA.
BIOGRAFIA DEL MÚSICO P. AULÍ.
BSAL 1943-1944

PEDRELL, FELIP (NOGUERA, A)
DICCIONARIO BIOGRÁFICO Y
BIBLIOGRÁFICO DE LOS MÚSICOS
ESPAÑOLES.
Barcelona 1894-1897, p. 140

PIZÀ PROHENS, ANTONI
EL MÚSIC JOAN AULÍ
Felanitx, 1996, Ed. Ajuntament-Centre
Cultural.

POL, ANTONIO
L'ORGA DE SANT DOMINGO DE
MALLORCA
Costumbres. Recuerdos y curiosidades,
vol. I. Palma, 1916, pp. 85-94.

PONS BONET, MIQUEL
EL CÉLEBRE P. AULÍ
S'escalera. Felanitx, 1971.

POUS I BONET, MIQUEL
L'ORGUE DE JORDI BOSCH A
SANTANYÍ
Estudis Baleàrics 25. Palma, 1987, p. 69.

RICART MATAS, J
AULÍ, JUAN
Diccionario biográfico de la música.
Barcelona, 1980, 3 ed. p.58.

RIERA MONSERRAT, FRANCESC
XUETES I ANTIXUETES
Quatre històries desedificants. Palma,
1993. Ed. Lleonard Muntaner, pp. 60-61.

PARAULES QUE PRONUNCIÀ A
L'ESGLÉSIA PARROQUIAL DE SANT
MIQUEL.
Homenatge al Pare Aulí en els seus 200
anys del seu naixement. Felanitx, 1997,
Ed. Ramon Llull.

JULIÀ ROSSELLÓ, BERNAT
P, JOAN AULÍ: ESTUDIO DE
ESTÉTICA MUSICAL
Felanitx, 12 d'abril de 1947

SUBIRÀ, JOSÉ
HISTORIA DE LA MÚSICA ESPAÑO-
LA E HISPANOAMERICANA
Barcelona 1953, p. 753.

TREND, J.B.
AULÍ, JUAN
The New Grove Dictionary of Music and
Musicians". Londres, 1980, vol. I, p. 698.

WESTERMAN, GERHART VON
ANTOLOGIA DE LA OPERA
Barcelona, 1969. Ed. Corona, p. 743.

XAMENA FIOL, PERE
HISTÒRIA DE FELANITX
Vol. II, Palma, 1975.

MIQUEL RIERA I NADAL - ANTONI
PIZÀ - XAVIER CARBONELL -
"VII NIT BIELENCA" - HOMENATGE AL
COMPOSITOR JOAN BAPTISTA AULLI -
1997
CENTRE DE RECERCA I DOCUMENTACIÓ
HISTÓRICO - MUSICAL DE MALLORCA.
Edició i organització:
FUNDACIO ACA / AREA CREACIÓ ACUSTICA
SON BIELÍ - BÚGER.

DISCOGRAFIA

"VII NIT BIELENCA"		
HOMENATGE AL COMPOSITOR JOAN BAPTISTA AULÍ		
UM / Unió Musics, Son Bieli-Buger CD-28 - 1997		
1	<i>Valze</i>	1'35"
	M ^a Victoria Lassalle, piano.	
2	<i>Canción la Virgen de Misolongi</i> . . .	3'03"
3	<i>La Compasión</i>	2'29"
4	<i>Canción del Sepulcro</i>	3'14"
	Maia Planas, soprà • Josep Sbert, guitarra.	
5	<i>Stabat Mater -Versets d'Orgue improvisats-</i>	9'54"
	Maia Planas, soprà • Miquel Bennàssar, orgue.	

6	<i>Coro a la Virgen</i>	7'00"
7	<i>Tedeum</i>	13'08"
Capella Teatina		
Bartomeu Manresa, orgue		
Jaume Oliver, primatxer		
Directora: Catalina Puig.		
<i>Misa de Coro</i>		
8	<i>Kirie</i>	4'02"
9	<i>Gloria</i>	9'15"
10	<i>Credo</i>	14'47"
11	<i>Santus-Benedictus</i>	3'21"
12	<i>Agnus Dei</i>	2'16"
Coral de Felanitx		
Mateu Oliver, orgue • Jaume Sbert, primatxer •		
Joan Antich, primatxer		
Director: Jaume Estelrich.		

EDICIÓ I ORGANITZACIÓ:

Consell Insular
de Mallorca
Comissió de Cultura i Patrimoni Històric

Fundació
Àrea Creació Acústica
Son Bieli · Búger

RECERCA BIBLIOGRÀFICA:

EDICIÓ GRÀFICA SUBVENCIONADA PER:

"SA NOSTRA"
CAIXA DE BALEARS

COL·LABOREN:

Ajuntament
de Felanitx

CASA MUNICIPAL DE CULTURA
FELANITX

SELECCIÓ GASTRONÓMICA MALLORQUINA:

ART : arts

"Naturalesa, Artesania i Gastronomia"

Àrees de la Fundació ACA

U.M. / Unió Músics

ART : arts

"Naturalesa, Artesania i Gastronomia"

**Amics
de
l'Orgue**

TRADITIO: ARS

Aula
Poética

MP 52

1288

Antena Schubert 1288

MP 52
1288

P. J. AULÍ

1288

ISA DE CORO

CON ACOMPAÑAMIENTO

FOT. y FOTOGRAFADO SELLARES. N.º

ANGELON y C.ª PALMA.

Juan Auli y Pbro

Joan Baptista Auli

“...Las bellísimas composiciones musicales que nos legó serán monumento eterno de su habilidad. No las recordaremos todas porque basta la sublime composición del Te-Deum. Hemos perdido el más hábil organista que hemos conocido y no hay quien llene su vacío. Cuando recordamos la melodía y la delicadeza de sus acordes y los ratos de grato solaz que nos dispensaba, una lágrima de gratitud es el único consuelo que experimentamos...”.

El Diario de Palma 15 de Gener de 1869

(Fragments dels textos corresponents al llibre “El Músic Joan Auli”, per Antoni Pizà Prohens. Edició Centre Cultural, Ajuntament de Felanitx, 1996)